

Valitus, jonka Euroopan komissio on tehnyt 25.11.2016 unionin yleisen tuomioistuimen (kahdeksas jaosto) yhdistetyissä asioissa T-353/14 ja T-17/15, Italia v. komissio, 15.9.2016 antamasta tuomiosta

(Asia C-621/16 P)

(2017/C 046/18)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Valittaja: Euroopan komissio (asiamiehet: L. Pignataro-Nolin ja G. Gattinara)

Muut osapuolet: Italian tasavalta ja Liettuan tasavalta

Vaatimukset

Komissio vaatii unionin tuomioistuinta

- kumoamaan valituksen kohteena olevan tuomion
- hylkäämään ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen perusteettomana, mikäli unionin tuomioistuin katsoo, että tämä on asiakirjojen perusteella mahdollista
- velvoittamaan Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut tässä oikeusasteessa ja ensimmäisessä oikeusasteessa
- velvoittamaan Liettuan tasavallan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio vetoaa valituksensa tueksi neljään valitusperusteeseen: 1) kilpailuihin sovellettavien ”yleisten säännösten” oikeudellisen luonteen tulkintaa koskeva oikeudellinen virhe ja Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (henkilöstösäännöt) liitteessä III olevan 7 artiklan 1 kohdan tulkintaa koskeva oikeudellinen virhe, minkä seurauksena perustelut ovat virheelliset 2) henkilöstösääntöjen 1 d artiklan tulkintaa koskeva oikeudellinen virhe ja perusteluvollisuuden rikkominen; 3) henkilöstösääntöjen 28 f artiklan tulkintaa (joka on lisäksi ristiriitainen) koskeva oikeudellinen virhe ja unionin yleisen tuomioistuimen tuomioistuinvalvontaa koskevien perusteiden tulkintaa koskevat oikeudelliset virheet 4) asetuksen N:o 1/58 (EYVL 17, 6.10.1958, s. 385) 2 artiklan tulkintaa koskeva oikeudellinen virhe

1. Ensimmäinen valitusperuste jakautuu neljään osaan. Ensimmäisessä osassa komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tulkitessaan yleisiin kilpailuihin sovellettavien ”yleisten säännösten” oikeudellista luonnetta (EUVL 2014, C 60 A/1), koska komission mukaan mainituissa säännöksissä vahvistettiin kilpailumenettelyn kulkua koskevia uusia ja erityisiä velvoitteita, joita ei muutettu riidanalaisilla kilpailuilmoituksilla. Komissio väittää ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt henkilöstösääntöjen liitteessä III olevan 7 artiklan 1 kohdan tulkintaa koskevan oikeudellisen virheen katsoessaan, että Euroopan unionin henkilöstövalintatoimistolla (jäljempänä EPSO) ei ole toimivaltaa antaa yleisiä ja abstrakteja sääntöjä sen järjestämiin kilpailuihin sovellettavista kieliä koskevista järjestelyistä. Komission mukaan EPSOlla on tällainen toimivalta. Komissio vetoaa tässä yhteydessä myös perusteluvollisuuden rikkomiseen, siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin toteaa valituksenalaisen tuomion 57 kohdan lopussa ristiriitaisesti, että EPSOlla on kuitenkin toimivalta arvioida yksittäisten toimielinten tarpeita ja myös kielellisiä tarpeita eri kilpailuja järjestäessään. Komissio väittää ensimmäisen valitusperusteen kolmannessa osassa, että unionin yleinen tuomioistuin on katsonut virheellisesti, että yleiset säännökset ovat pelkästään toimia, joilla ilmoitetaan toisen kielen valitsemisperusteet EPSOn järjestämissä kilpailumenettelyissä, sillä komission mukaan näissä säännöksissä vahvistettiin sitä vastoin sitovasti ne perusteet, jotka oikeuttivat kielen valitsemisen. Ensimmäisen valitusperusteen neljännessä osassa komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti riidanalaisten kilpailuilmoitusten luonnetta ja sisältöä siten, että kilpailuilmoituksissa asetettaisiin kieliä koskevan järjestelyn osalta uusia ja erityisiä velvoitteita, ja se on rikkonut siten myös perusteluvollisuutta hylätessään komission esittämän oikeudenkäyntiväitteen; komission mukaan riidanalaiset kilpailuilmoitukset olivat toimia, joilla pelkästään vahvistettiin yleisiin säännöksiin jo sisältyvät säännökset.

2. Toinen valitusperuste jakautuu kahteen osaan. Komissio vetoaa ensimmäisessä osassa henkilöstösääntöjen 1 d artiklan tulkintaa koskevaan oikeudelliseen virheeseen; mainitun säännöksen mukaan toisen kielen valinnan rajoittaminen ei välttämättä tarkoita syrjintää, vaan voi olla oikeutettua yleisen tavoitteen kuten henkilöstöpolitiikkaan liittyvän yksikön edun perusteella. Toisessa osassa komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on loukannut perusteluvelvollisuutta, koska tutkiessaan toisen kielen valintaa koskevan rajoituksen oikeutettavuutta unionin yleinen tuomioistuin on ottanut valituksenalaisessa tuomiossa huomioon ainoastaan kilpailuilmoitukset, vaikka sen olisi pitänyt ottaa huomioon myös yleiset säännökset ja niiden sisältö.
3. Kolmas valitusperuste jakautuu kolmeen osaan. Komissio väittää ensimmäisessä osassa, että unionin yleinen tuomioistuin ei voinut katsoa, tulkitsematta virheellisesti henkilöstösääntöjen 28 f artiklaa, että kielitaitoa koskevat vaatimukset eivät ole osa henkilöstösääntöjen 27 artiklassa tarkoitettua hakijoiden pätevyyttä. Toisessa osassa komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on määrittänyt virheellisesti oman tuomioistuinvalvontansa rajat ja että sen olisi pitänyt rajoittaa arvioimaan ilmeistä arviointivirhettä ja mielivaltaista kohtelua. Kolmannessa osassa komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on ylittänyt toimivaltansa rajat arvioidessaan päätöstä olla hyväksymättä kilpailuilmoituksissa ilmoitettujen kolmen kielen (englanti, ranska ja saksa) lisäksi muita kieliä sen sisällön osalta, ja on näin ollen korvannut hallinnon arvioinnin omalla arvioinnillaan.
4. Neljännessä valitusperusteessa komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt asetuksen N:o 1/58 2 artiklan tulkintaa koskevan oikeudellisen virheen, koska se on katsonut, että yhteydenpito EPSOn ja hakijoiden välillä kuuluu mainitun säännöksen soveltamisalaan, mistä seuraa, että mahdollisuutta rajoittaa toisen kielen valintaa ei ole. Komission mukaan mahdollisuus asettaa tällainen rajoitus voidaan sitä vastoin johtaa henkilöstösääntöjen 1 d artiklan 5 ja 6 kohdasta, jota sovelletaan myös yleisen kilpailun hakijoihin.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka SØ- og Handelsretten (Tanska) on esittänyt 7.12.2016 – Ernst & Young P/S v. Konkurrencerådet

(Asia C-633/16)

(2017/C 046/19)

Oikeudenkäyntikieli: tanska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

SØ- og Handelsretten

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Ernst & Young P/S

Vastaaja: Konkurrencerådet

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Millä perusteilla on arvioitava, sovelletaanko yrityskeskittymien valvonnasta annetun neuvoston asetuksen N:o 139/2004⁽¹⁾ 7 artiklan 1 kohdan mukaista kieltoa (keskittymän etukäteistä toteuttamista koskeva kielto) yrityksen menettelyihin tai toimiin, ja edellyttääkö kyseisessä säännöksessä tarkoitettu toteuttamistoimenpide, että kyseinen toimenpide tosiasiallisesti tai oikeudellisesti on kokonaan tai osittain osa määräysvallan siirtymistä tai keskittymään osallistuvien yritysten jatkuvien toimintojen sulautumista, mikä laukaisee kynnysarvojen ylityksessä ilmoitusvelvollisuuden?
- 2) Voidaanko käsiteltävän asian kohteena olevan kaltaisen yhteistyösopimuksen irtisanomista ennakkoratkaisupyyntöissä kuvattuja vastaavissa olosuhteissa pitää toteuttamistoimenpiteenä, johon sovelletaan neuvoston asetuksen N:o 139/2004 7 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua kieltoa, ja jos voidaan, millä perusteilla asia ratkaistaan?
- 3) Onko toiseen kysymykseen vastaamisen kannalta merkitystä sillä, onko irtisanomisella todellisuudessa ollut kilpailuoikeudellisessa mielessä olennaista vaikutusta markkinoihin?